

„Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.“ /Žalm 92, 2-3/

Izajáš 58, 9b-14

Židům 12, 18-29

Lukáš 13, 10-17

Uzdravení v sobotu

Je sobota – pro židy sváteční den, den odpočinku. Většina lidí z městečka je v synagoze, budou zpívat žalmy, chválit Boha, velebit ho a děkovat mu. Je tam i Ježíš – ten kazatel, který je pro některé světlem a nadějí, pro jiné zas trnem v oku. Všichni jsou dychtiví, co bude říkat. Bude mluvit o věčném životě? Bude radit, jak se dostat do Božího království? Na tak důležitá a závažná slova se jistě musí Mistr důkladně soustředit. Jak snadné by bylo přehlédnout přitom nemocnou ženu. Nikdo by mu určitě nevyčítal, že neviděl mezi tolika neznámými tvářemi jednu shrbenou paní.

Žena už 18 let nemocná. Ohnutá k zemi – nevidí do tváří a očí kolem stojících lidí. Jak se na ni asi dívají? Soucitně, s lítostí, s pochopením, když hledá vhodné místo, kde by mohla sedět či stát? Nebo už je všem protivná, neradi se dívají na její ohnutá záda? Protože jim to připomíná, že i oni mohou být nemocní, jednou budou staří, nemohoucí... Byli by radši, kdyby vůbec nepřišla? Také jí by to jistě nikdo, vzhledem k jejímu fyzickému stavu, nevyčítal. Ale ona do Božího domu přichází. Je jí jedno (nebo možná není), co si lidé myslí. Nevidí dost dobře ani na Ježíše, ale slyší, co říká. A to je podstatné. Ona touží po společenství Božího lidu, touží po Božím slovu a po duchovním životě.

Pán Ježíš si nemocné ženy všiml hned. Není mu lhostejné utrpení člověka. Na nic nečeká a ihned ženu uzdravuje. Vždyť ona trpěla již 18 let! Je důležité, aby její utrpení skončilo hned. Už nesmí trvat ani o den déle a je úplně jedno, že je sobota.

Představený synagogy uvažuje jinak. Ta žena není teď hned přímo ohrožená na životě. Je nemocná už 18 let. Tak to přece ještě jeden den vydrží! Proč kvůli ní porušovat zákon? Proč narušit tradici, v které lidé vyrůstají celý život a předávají si ji jako nejcennější poklad z generace na generaci?

Ježíš má možnost tu sobotu promlouvat v synagoze k mnoha lidem. Přesto vše přerušil kvůli jednomu postiženému člověku. Svým jednáním pomáhá a zároveň nám nastoluje otázku – jak jsme ochotni improvizovat při slavení bohoslužby

my a do jaké míry jsme schopni improvizaci unést? I my máme rádi při bohoslužbách zaběhnutý řád, tradici, jistotu. A přeci – kdykoli může přijít do našeho společenství člověk postižený, zjevně nemocný nebo rodina s křičícími dětmi. Zvládneme to? Měli bychom. Vždyť láska k Bohu se přece projevuje láskou k bližnímu. Jinak to nejde.

Ježíš nejen pláče s plačícími, ale je tu jako ten, který má moc setřít každou slzu a ukazuje nám, že každý člověk si zaslouží respekt, úctu a pomoc. I v neděli můžeme pracovat, zvláště když slavíme také bohoslužby. Na Pána Boha si vzpomeneme a poděkujeme. Když naše práce někomu pomáhá, někoho potěší, může být i v den sváteční. Ježíš uzdravuje, osvobozuje ducha a odpovídá na to není brblání a pobouření, ale jedině radost. Amen.

/Slovo na neděli 21. srpna 2022 Dana Kalivodová/